

dende Familie levede af, ofte maatte henvisse Embedsmanden dertil og derved nedsette hans overdrevene Krav. Jeg vil indrømme, at der er Tilfælde, hvor man maa afvise overdrevene Fordringer; men det er en falsk Sætning, at begrunde overhovedet i vor Culturtilstand, at Embedsmanden selv bestemmer sine Livsforholdenheder. De bestemmes af den hele Udvikling af det sociale Liv. Der er enkelte Charakterer, som kunne berøve sig selv Meget; men det er ikke vist, at de berøve sig det med Tilfredshed. Det kræver maaffee en Kamp; og denne Kamp optager endeel Kræfter, som ikke skulde spille derpaa; men anvendes i Embedet. Dernæst, selv om det er muligt at bekæmpe mange Duffer, saa er der Duffer, som Forholdene nu give ikke som Duffer men som Krav. Dernæst er ikke ethvert Savn, som Mennesket kan underkaste sig, et Savn, som Embedsmanden i sin Stilling kan underkaste sig. Det er ganske vist, at der gives en Hæderlighed og Dygtighed, der gjør, at Embedsmanden, selv om han fremtræder som fattig eller særindet, og undbrager sig den selfabelige Dmgang, dog vil sikke ham en Indflydelse. Men de Embedsmænd, hvorom her er Tale, navnlig Politimestere, skulle kunne virke med Helb, og dertil hører ikke blot, at de ere uafhængige, at de ikke ere forgjæbede, men at de ikke ere fortrykte eller forkyttede og ikke oversees, paa Grund af at de maa berøve sig, hvad der efter de engang uddannede Former og almindelig Mening hører til. Jeg forlanger Strengthed og Deconomie af Embedsmanden, og at der skal holdes igjen, hvor man vil arbejde sig op til en overdreven Nydelse og Pragt. Men det er kun een Factor; Resultatet er, at det almindelige Maaal for Livet for den dannede Klasse bestemmes ikke af Embedsmanden. Det er dette, man skal tage Hensyn til, naar man bestemmer Lønnen for Embedsmændene. Man taler idelig om, hvad Embedsmanden behøver for at leve; men man overseer meget hyppigt mange Ting, der høre med til dette Begreb, adskillige Afdrag, der finde Sted i hvad der tilstaaes dem, og der knytter sig hertil en falsk Forestilling om disse Afdrag. Enhver Mand, der ellers opgjør hvad han har, vil paa det Omhyggeligste sørge for, at det er en virkelig Nettoindtægt han opstiller. Han vil

fige, det har jeg og derefter kunne jeg gjøre Krav paa mig til Beslutning. Men det glemmer man ved Embedsmanden. For ham hedder det ligesom, at han har 1. eller 2000 Rd. Indtægt. Man glemmer, at han har en lille Udgift — ofte paa mere end 100 Rd. — til at løse Bestalling, at han har eller skal af Hs. Maj. Kongen modtage en Rang, som han ikke kan undbrage sig, og at han derved kommer til at betale Rangskat. Dernæst gjør man ikke med Hensyn til andre Byrder Beregningen for Embedsmanden paa samme Maade som for Eiendomsbesidderen. Eiendomsbesidderen trækker først Skatten fra Eiendommens Indtægt; men Embedsmanden har ligesom f. Ex. 1000 Rd. at leve af ÷ alle communale Skatter, som man lægger paa ham, og disse Skatter ere ofte meget byrdefulde at bære. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fornødenhederne, da overseer man, at der gives andre end blot legemlige Fornødenheder, at der ogsaa gives aandelige, uden hvilke ingen Mand kan holde sig paa det Trin af Dannelse og Dygtighed som man forlanger af Embedsmanden. Jeg vil ikke tale om Midlerne til at vedligeholde den positive Retsindsigt, han skal være i Besiddelse af, at han skal anskaffe sig Bøger, at han næsten er nødsaget til baade at holde „Berlingske Tidende“, „Departements-Tidenden“ og vel endog „Rigsdagstidenden“, at han skal anskaffe sig Lovsamlingerne o. s. v.; men det er ikke muligt at faae en dygtig Embedsstand, der kan bømme og administrere, repræsentere Regjeringen og give den alle de Dphsninger, som den forlanger, naar man ikke vil give den Midler til at vedligeholde sin hele aandelige Dannelse. Men denne aandelige Dannelse, som hører til, kan man ikke vedligeholde uden at vedligeholde en vis almindelig Dannelse. Og den, der som Embedsmanden skal holde sig paa et vist Trin af Kundskab og Indsigt, han maa nødvendigvis kunne søge den Forfriskelse og Udhvilen, som han ligesom ethvert andet Menneske skal have. Men naar man siger, at Embedsmanden skal være en danned Mand med Oversigt over Forholdene og Kundskab til Bevægelserne, saa kan man ikke sige, at han ikke maa anskaffe sig Bøger, ikke see et Skuespil og ikke have nogen aandelig Nydelse.